
Papp Dénes

HÚSKOMBINÉ

Hűtőházi rakodóként először az üvegszemű csontozóval találkoztam, aztán egy pöttöm emberrel, aki mindenkinek úgy köszönt, hogy *fi-ga-mo*. Az ördögien fekete tiszalúci egy rúd olasz felvágottat felezett el velem, úgy haraptuk, akár az almát. Egyik éjszaka műszakban kartondobozokon aludtunk, mellettem egy nagy bajuszú kamionos és egy cigány képviselő horkolt. Egyszer segítettem családosoknak szűzermét kicsempészni karácsony előtt, a fagyott húst rászalagoztam a testükre.

Mígnem a kollektív szerződés módosítása mindent megváltoztatott. Összeszokott műszakunk nem írta alá, hogy féléves bérével legyen felelős a raktárkészletért, ezért menesztettek minket. A leszámolást követően behúzódtunk a vasútállomás környéki kocsmákba, volt, aki keserűt ivott, volt, aki utolsó bérét játszotta el egy játékgépen. Majd a felmálházott és dülöngélő társaság a belváros felé indult, hogy ajándékot vegyenek a teherliftes lányának, de oda már nem követtem őket.

TEJÚT

A rendelésfelvételi osztály kaotikus délelőttjein a szökőárként beérkező hívásmennyiség folyamatos jeladásra készítette a telefonokat, a faxok megállás nélkül öltötték ki fekete-fehér papírnyelvüket, az irodai dolgozók pedig, mint megannyi virtuóz zongoraművész, a fülükhöz tartott kagylóból áradó igényeket számokká alakítva, szédítő iramban ütötték a billentyűzetet. Délután a szállítóleveleket nyomtató gépek kattogásától és a sofőrök hangjától volt hangos az épület, ahol először ettem csülköt pékné módra.